

Sygn. akt II W 337/14

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Krzysztof Wildowicz**

Protokolant: Joanna Radziszewska

w obecności oskarżyciela publicznego z Komendy Powiatowej Policji w B. – A. K.

po rozpoznaniu w dniach 04 marca 2015 r. i 25 marca 2015 r. sprawy:

M. D. s. P. i W. z domu S., urodzonego (...) w B.,

obwinionego o to, że:

1. w dniu 7 września 2014 roku około godz. 18.20 w B. przy ul. (...), spożywał napój alkoholowy w postaci piwa wbrew zakazowi,

tj. o czyn z art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 roku o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. 1982, Nr 35, poz. 230 ze zm.)

2. w dniu 07 września 2014 roku około godz. 18.20 w B. przy ul. (...), w miejscu publicznym, używał słów nieprzyzwoitych,

tj. o czyn z art. 141 k.w.

I. obwinionego **M. D.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1, a w ramach czynu zarzucanego mu w punkcie 2 uznaje za winnego tego, że w dniu 07 września 2014 r. około godz. 18.20 w B. przy ul. (...), w miejscu publicznym, używał słów nieprzyzwoitych, przy czym w czasie tego czynu miał ograniczoną w stopniu znacznym zdolność kierowania swoim postępowaniem, **tj. popełnienia czynu z art. 141 k.w. w zw. z art. 17 § 2 k.w.** i za to na mocy art. 141 k.w. w zw. z art. 17 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierza mu **karę 200 (dwustu) złotych grzywny;**

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K. kwotę 309,96 (trzysta dziewięć 96/100) zł, w tym kwotę 57,96 (pięćdziesiąt siedem 96/100) zł podatku od towarów i usług, tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej obwinionemu z urzędu;

III. zwalnia obwinionego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

II W 337/14

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 września 2014 r. około godziny 18.05, dyżurny Komendy Powiatowej Policji w B. skierował patrol złożony z sierżanta sztabowego W. S. (1) i sierżant E. B. na interwencję w rejon bloku nr (...) przy ul. (...) w B.. Po zakończeniu

interwencji, w/w funkcjonariusze Policji rozpoczęli kontrolę tego osiedla. Około godziny 18.20 zauważyli mężczyznę siedzącego na ławce w szczycie bloku nr (...), który spożywał piwo z butelki. Był to M. D.. Policjanci przeprowadzili z nim rozmowę profilaktyczno ostrzegawczą i ruszyli w dalszy patrol osiedla. Po chwili wrócili i zauważyli, że M. D. nadal spożywa piwo. Tym razem policjanci zdecydowali się nałożyć na niego mandat karny. Mężczyzna odmówił przyjęcia tego mandatu i zaczął zachowywać się arogancko, nerwowo, używając słów powszechnie uznanych za wulgarne. Z uwagi na zachowanie M. D., na miejsce skierowany został kolejny patrol Policji, a także wezwana została karetka pogotowia, która przewiozła go do szpitala.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadków W. S. (1) (k. 3v-4, 76v-77) i E. B. (k. 5v-6, 77-77v), a także notatkę urzędową (k. 1).

M. D. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że w dniu 7 września 2014 r. w B. przy ul. (...) nie spożywał alkoholu w postaci piwa oraz nie używał słów wulgarnych (k. 9, 76).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez M. D. zarzucanych mu wykroczeń nie budzą jakichkolwiek wątpliwości.

O winie obwinionego świadczą zeznania interweniujących funkcjonariuszy Policji W. S. (2)(k. 3v-4, 76v-77) i E. B. (k. 5v-6, 77-77v). Z ich zeznań jednoznacznie wynika, że w dniu 7 września 2014 r. M. D. spożywał alkohol w postaci piwa w miejscu gdzie jest to zabronione, a także używał słów nieprzyzwoitych w miejscu publicznym. Tego dnia świadkowie udali się bowiem na interwencję do jednego z bloków przy ul. M. w B.. Udając się tam zauważyli obwinionego, który siedział na ławce i spożywał piwo. Zwrócili mu uwagę, a M. D. przeprosił za swoje zachowanie. Gdy po niedługim czasie wracali z interwencji, obwiniony nadal siedział na tej ławce i w dalszym ciągu spożywał piwo. Odmówił przyjęcia mandatu karnego. Gdy poinformowali go, że zostanie doprowadzony do K., zdenerwował się i zaczął używać słów wulgarnych.

W ocenie Sądu zeznania świadków są spójne i konsekwentne, wzajemnie się uzupełniają i z pozytywnym skutkiem poddają się weryfikacji przez przyzmat zasad logiki oraz wskazań doświadczenia życiowego. Podkreślić należy, że policjanci nie znali osobiście obwinionego, a na miejscu zdarzenia znaleźli się w zasadzie przypadkowo, w czasie gdy udawali się na inną interwencję skierowani tam przez dyżurnego. Nie mieli tym samym żadnych powodów, aby relacjonować swoje obserwacje w sposób niezgodny z rzeczywistością i pomawiać obwinionego. Zauważyć również trzeba, że policjanci początkowo poprzestali na pouczeniu M. D., i dopiero gdy nie przyniosło to rezultatu, zdecydowali się ukarać go mandatem karnym. Nadmienić należy, że sierżant sztabowy W. S. (1) bezpośrednio po zdarzeniu sporządził notatkę urzędową, w której opisał przebieg zajścia zgodnie z późniejszymi zeznaniami (k. 1).

Mając powyższe na uwadze Sąd uznał, że wyjaśnienia M. D. nie zasługują na uwzględnienie gdyż w istocie stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony, która nie znalazła potwierdzenia w jakimkolwiek dowodzie.

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że M. D. dopuścił się zarzucanych mu wykroczeń. Dowody te potwierdziły, że w dniu 7 września 2014 r., około godziny 18.20 w B. przy ul. (...), to jest w miejscu publicznym, spożywał napój alkoholowy w postaci piwa, wbrew zakazowi wynikającemu z treści art. 14 ust. 2a ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. z 1982 r., Nr 35, poz. 230 ze zm.). W ocenie nie może budzić jakichkolwiek wątpliwości, że miejsce, w którym M. D. spożywał piwo (ławka usytuowana pod blokiem mieszkalnym) jest „placem” w rozumieniu art. 14 ust. 2a w/w ustawy. Takie stanowisko zaprezentował również Sąd Okręgowy w B. (1)w wyroku z dnia 6 listopada 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt VIII Ka 792/13. Opisanym zachowaniem obwiniony wyczerpał więc ustawowe znamiona wykroczenia z art. 43¹ ust. 1 powołanej ustawy.

Zgromadzone dowody potwierdziły również, że w dniu 7 września 2014 r., około godziny 18.20, w B. przy ul. (...), to jest w miejscu publicznym, M. D. używał słów nieprzyzwoitych, czym wyczerpał znamiona wykroczenia z art. 141 k.w.

W tym miejscu wskazać należy, że obwiniony w czasie popełnienia czynu z art. 43¹ ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi miał zachowaną zdolność rozumienia znaczenia czynu i kierowania swoim postępowaniem. W przypadku czynu z art. 141 k.w. miał zachowaną zdolność rozumienia jego znaczenia ale ograniczoną w stopniu znacznym zdolność kierowania swoim postępowaniem. Powyższe wynika jednoznacznie z treści opinii biegłej sądowej z zakresu psychiatrii i uzależnień od alkoholu (k. 50-54). Zdaniem Sądu opinia ta jest miarodajna gdyż jest pełna, jasna i rzeczowa, a wnioski w niej zawarte poparte zostały logiczną argumentacją.

Kierując się wnioskami wynikającymi z powyższej opinii, Sąd stosownie zmienił opis czynu z punktu 2 oraz jego kwalifikację prawną.

W ocenie Sądu wymierzona obwinionemu kara grzywny jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów i zawinienia obwinionego.

Okolicznością łagodzącą jest to, że obwiniony nie był dotychczas karany sędownie (k. 10). Sąd nie dopatrył się okoliczności obciążających.

Niewątpliwie czyny, których dopuścił się obwiniony cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości oraz wysoki stopień zawinienia. M. D. zachowaniem swoim godził w porządek publiczny oraz obyczajność publiczną. Swoim zachowaniem pokazał lekceważący stosunek dla norm prawidłowego zachowania się i nałożonych na niego zakazów. Ponadto mając możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynów, wiedząc, że tego rodzaju czyny są zabronione w polskim porządku prawnym, mając możliwość zgodnego z prawem zachowania, nie będąc przez nikogo zmuszany, zdecydował się popełnić wykroczenia.

Wymierzając karę grzywny, Sąd miał na uwadze dochody obwinionego, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe. Sąd uznał, że kara grzywny w wysokości 200 złotych będzie adekwatna do w/w czynników.

Przy wymierzaniu obwinionemu kary grzywny Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczone kara zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom M. D. i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej obwinionemu przez adwokata M. K. z urzędu orzeczono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 2, § 16 oraz § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokacie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. 2013.461 tekst jednolity).

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 119 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Mając na uwadze sytuację majątkową i wysokość dochodów obwinionego, Sąd uznał, że uiszczenie kosztów sądowych będzie dla niego zbyt uciążliwe i dlatego zwolnił go w całości od ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa.

Sędzia: